

BANDERA

GENER
1946
EXTRAORDINARI

C. E. H. I.

BARCELONA

Núm. III

ENCARA SENTIM EL PRESIDENT ...

... A frec de la nostra orella, esborronats per l'emoció patriòtica del seu gest, de la seva mirada, del seu silenci.

Macià és el símbol vivent de la Catalunya rebel, de la Pàtria espiritualment insotmesa, místicament lliure. Ell alçà bandera de combat contra l'opressió de la primera dictadura espanyola, capdavanter indiscutible d'aquelles magnífiques i apassionades joventuts d'Estat Català. Nosaltres anhelem mantenir la continuïtat d'aquella lluita a la que ens menà oposant-nos avui a la segona dictadura espanyola, incomparablement més opressora que no ho fou l'anterior.

Catalunya ha passat els anys més decisius de la seva història contemporània. Totes les imaginacions anticatalanes de l'Espanya oficial i centralista s'han vist ealitzades; la repressió del feixisme a la nostra terra ha assolit un grau de brutalitat imposable de justificar. La Pàtria catalana que estimà el President ha viscut i viu encara sotmesa a l'arbitri inconscient del que hom anomena, en síntesis servil però comprensible "la España de Franco".

Davant dels emblemes que segellaren la nostra opressió - lictors, esvàstiques "flechas yugadas" - alcem la bandera immortal de la Pàtria, la mateixa que tremola el President Macià en els anys de lluita i rebel·lia. Ell és, altra vegada, el símbol, màxim de la nostra Resistència Nacional el ressó de les seves paraules, que sentim encara dins del cor, ens obriva a lluitar per Catalunya, per la terra i els morts de Catalunya.

Catalans! Recordeu que fa dotze anys es marcí la nostra alegria nadalencà amb la mort del President; però recordeu, també, que Ell segueix vivint en la comunitat

1945 VICTÒRIA

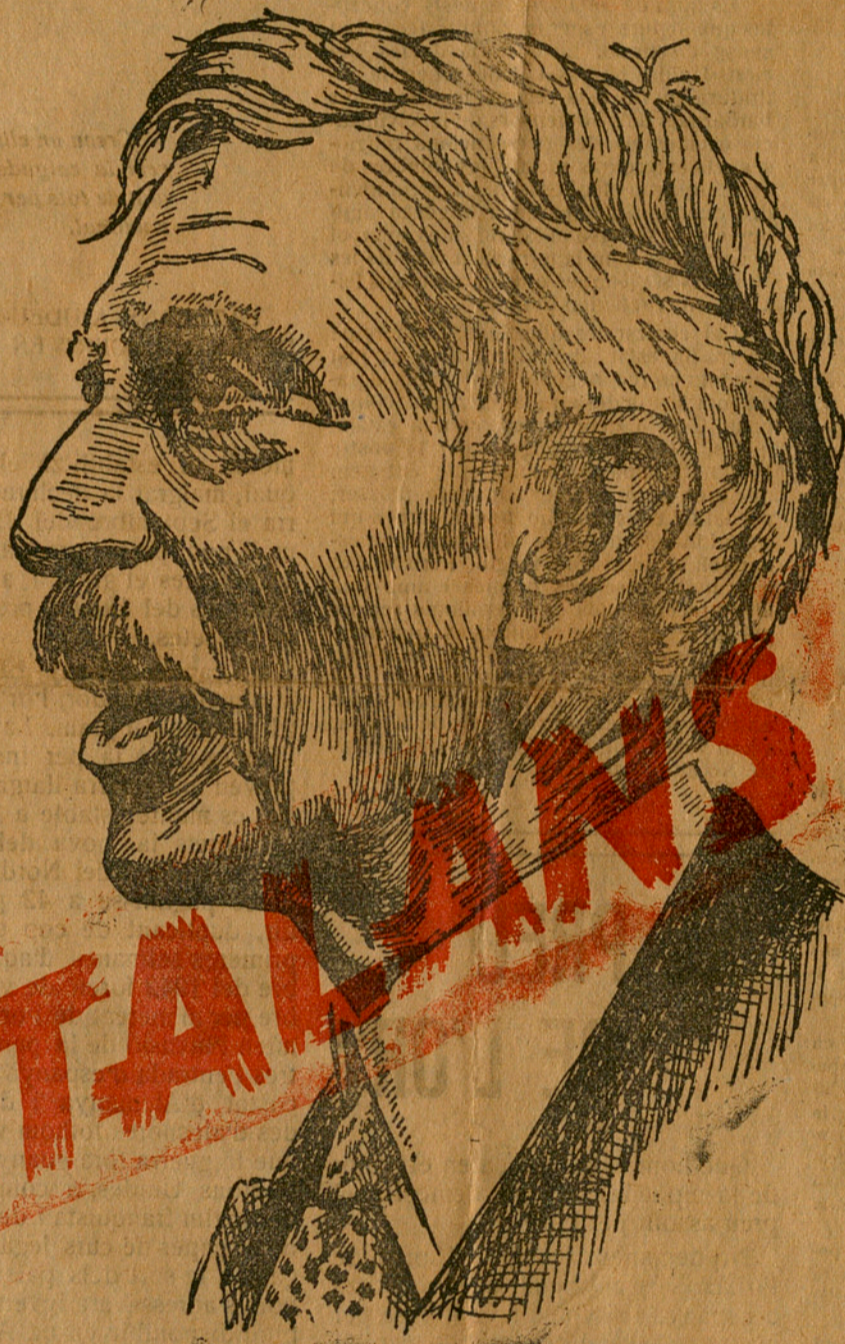
El món recordarà aquest any com l'any de l'alliberació. 1945 a vist acabar la guerra més cruel en l'Història d'una Humanitat escindida en dos bàndols irreductibles. Del signe de la Victòria en dependia la vida o la mort dels pobles esclavitzats pel totalitarisme germànic.

Hitler pronosticà que al final de la lluita només hi hauria vencedors i supervivents. Els vencedors són els pobles lliures.

La nostra terra, però, encara no és lliure. La indignitat d'uns homes que feren causa comú amb els qui suposaven que serien vencedors els priva de reconèixer que no són altra cosa que supervivents, tristos espectres d'aquella "nova Europa continental" que els prometia el feixisme, defensors de les virtuts de la sang i de la Raça dels Senyors, de la "Kultur" d'occident...

Perduts en el mar, per ells molt tenebrós, de la democràcia, els homes que deshonren la nostra terra s'aferran a llur posició darrera, supervivents precaris del naufragi a què els conduïren llurs amos estrangers, amb una tímida i inconfesada esperança d'arribar a port.

Tot és inútil. La lluita era d'extermini, àdhuc per aquets supervivents indígenes, fantasmes menors de la galeria, que s'illusionen pel fet d'haber passat, a la quieta, l'equador del 1945.

indestructible de la Pàtria catalana i que en el record del seu silenci ens assenyala, avui com aleshores, els camins de sacrifici i de lluita que sota l'estel d'aquest Nadal ens portaran a la llibertat de les noves anyades...

... Però recordar el President en la sola intimitat de la nostra mística esdevindria una pura actitud emotiva, intraduable a l'acció i, per tant, estèril. Francesc Macià visqué moments d'història improvisada situacions mancades de consistència, realitats fràgils com la d'aquella República Catalana del 14 d'Abril que fou rennçada sense pena ni glòria pels homes que el voltaven i que ni tan sols tingueren habilitat política per justificar-la. Macià, símbol masea alt potser, es veié privat de l'autèntica investidura de President de tots els catalans per la inconsciència dels uns i el ressentiment dels altres. Però si en vida actituds injustificables privaren a la comunitat catalana del punt de coincidència que havia d'esser el President de Catalunya, nosaltres prenem el nom de Macià, mort i alhora immortal, i fem senyera d'unió, no pas com aleshores figura de partit. Una Pàtria no pot quedar a mercè d'irresponsables oportunistes com els que dissortadament hem conegut, ni tampoc deu esperar res dels que traïren l'ètica catalanista quan el catalanisme deixà d'esser instrument de llurs conveniències econòmiques i aranzelàries. Per això nosaltres, lliures de la derrota dels uns i de la vergonya dels altres, oferim a Francesc Macià que no permetem que se'ns confongui altra vegada i se'ns privi de realitzar la missió de Catalunya: La que presentí Prat de la Riba; la que ratificà, en l' hora de la suprema purificació, l'Honorable President de la Generalitat, Lluís Companys.

1946 LLIBERTAT

Ha començat aquest any amb les reunions de la O. N. U., l'organització internacional que ha d'estructurar el món de la Victòria,

Si 1945 fou l'any de la Victòria, 1946 cal que sigui el de la llibertat. La llibertat dels homes i dels pobles que fou bandera de les Nacions Unides. Per alliberar al món de la por, de la fam i de l'odi, lluitaren i moriren soldats anònims i de totes les llengües i de totes les nacionalitats.

La nostra terra és terra de llibertat; potser per això sentí, primera que cap altra, com esquinçaven la seva carn les bombes italianes i alemanyes, i com deshonraven les seves muntanyes i els seus camps les forces del feixisme internacional en missió d'assaig. La tragèdia segueix encara:

Catalunya, nació capdavantera de les llibertats peninsulars - "poble que mereix ser lliure" - espera que el 1946 sigui l'any del seu redreçament nacional. Per això hem enlairat la nostra bandera de les quatre barres; per això ens disposem a lluitar. Perquè la Pàtria Catalana sigui lliure, ben lliure; per defensar-la, fraternalment units amb tots els pobles ibèrics, contra el centralisme blanc d'avui, contra el centralisme roig de demà, dels que pre feriran una "Espanya roja" a una "Espanya rota".

26 DE GENER

1939 Ocupació de BARCELONA

1946 Ha començat l'últim acte

Aquell 26 de Gener fou el pont que uní una doble tragèdia.

Posà punt final a un exercici de govern poc adaptat i fins i tot funest per a Catalunya malgrat ésser en part obra catalana.

Aquell 26 de Gener presencià l'ocupació de la nostra capital per l'exèrcit enemic, i per l'espirit enemic. Aquelles hores foren hores de profunda tristesa. No ens entristia tant l'adversitat com l'actitud dels que per feblesa temperamental i per egoisme, havent renunciat a la lluita pel restabliment d'una normalitat catalana perquè, recordem-ho, estaven vivint una subversió, rebien amb joia servil al nostre major enemic de sempre: L'exèrcit espanyol, el qual acompanyat aquesta vegada pels seus aliats alemanys i italians, venia a esborrar brutalment l'obra de les nostres darreres promocions culturals i polítiques.

Una actitud així, de doble desertió, mereix la reprovació de tots els patriotes. Mentre existí la Generalitat, calia lluitar amb fe per tal de que les coses s'endeguessin d'acord amb la personalitat catalana, acceptant tot el que de bó havia portat la revolució i dominar tot allò reprovable. Calia també tenir consciència de que anàvem a ésser ocupats per un enemic irreconciliable, la sola presència del qual destruïa tota diferència interior i que, d'avant d'ell, solament hi havia una actitud digna: Unir-nos i combatre'l.

El franquisme viu la seva darrera hora. I que és aquesta la convicció general ho demostra l'esforç que per tal de guanyar posicions realitzen els seus adversaris coneguts de dintre i de fora.

Ho denota el viatge a París dels caps de governs basc i republicà, senyors Aguirre i Giral i llurs manifestacions. El viatge a Lisboa del pretendent al tron i l'anada del Duc d'Alba també a Lisboa, abans de la qual conferència a Madrid amb els representants de diferents tendències polítiques catalanes.

Però malgrat aquesta agitació que constatem i que ens omple d'esperança, una vegada més ens refermem en el nostre criteri de que és aci on s'ha de dir la darrera paraula. Si analitzem els fets ens adonarem que les forces que s'oposen al general Franco i al seu règim estan desunides. No n'hi ha prou que la simpatia mundial estigui al costat nostre, mentre aquesta simpatia no més es demostri platònicament. Es cert que en front del general Franco hi ha tot el poble, però també és cert que al costat del general Franco hi ha un exèrcit i una policia que, li són adictes. A més a més, hem de reconèixer en el general Franco si més no, una gran capacitat per a l'engany, per a la jugada i la maniobra, que així com li permeten ara explotar les diferències de criteri de les grans potències i les del front interior, per a mantenir-se en el poder.

Però si el general Franco compta amb la policia i amb l'exèrcit, ja hem dit abans que en frot seu hi ha tot el poble, un poble que encara no està prou unit, però que va adquirint consciència de la seva força i que s'atreveix a demostrar-la com en les vagues recents de Manresa, en les de Sabadell i de Terrassa, i ara en les de Barcelona, on els obrers es neguen a que intervinguin en el conflicte els sindicats falanxes. Govern franquista ha fracassat. Només li queda una ficció d'ordre públic. Però també s'està acabant la falsa pau en que hem viscut fins ara. La protesta trascendeix i no pot deturar-la la repressió policiaca ni l'augment del cens de les presons clandestines. Els nostres obrers han emprès el camí de la protesta, passiva i activa, però visible. Aquest esforç del nostre poble, combinant-se amb els que es facin des de l'exterior, podrà enderrocar el règim franquista, perquè contra l'unió de tot un poble un exèrcit i una policia no són, a la llarga, invencibles. Cal, però, perseverar en aquest camí, fent que tot-hom comdregui que l'ajut exterior està supeditat al que es digui i faci a l'interior. Si en aquest esforç hi participem tots, si que en les hores greus que s'apropen sabem responsabilitzar-nos, aleshores si que en aquest any 1946 haurà començat el darrer acte de la tragèdia que ha sofert el nostre poble.

Catalans! mediteu les tristes conseqüències d'aquell 26 de GENER: Sortí un nou feudalisme.

ON VA BANDERA?

Aquesta pregunta l'hem sentit sovint en els medis nacionalistes junt amb d'altres sobre «qué preten» o, simplement, «de quin partit és òrgan». Qui hagi llegit amb atenció els nostres exemplars anteriors podria contestar la majoria d'aquestes preguntes. Però per a qui no els hagi llegit puntualitzarem que Bandera no es portantveu de cap dels partits catalans anteriors a l'actual dictadura ni dels que s'hagin creat en l'exili. Bandera no respon a cap ideologia política de les conegudes fins ara a la nostra terra i enemics com som de redactar programes que despres no es poden portar a cap, hem donat a conèixer el nostre ideari a través dels nostres articles. Aquests articles, la difusió arreu de Catalunya, del país Valencià i de les Illes, de Bandera - sens dubte la publicació més difosa - i, la cordial acollida que ha meregut son els fets que parlen per nosaltres. Qui escrigui aquests articles, qui faci Bandera, no interessa, si ara com ara, les circumstàncies ens obliguen a permanèixer en l'anonimat. Som, això sí, un grup de patriotes concients del que convé a Catalunya i del que volen els Catalans. I el que pretenem no es res més que restituir a la nostra terra la llibertat perduda, i als Catalans la dignitat de ciutadans.

No portem darrera nostra «llast de cap derrota»; molts de nosaltres hem sofert materialment per Catalunya; i en el dolor de la qàtria esclavitzada hem forjat el nostre esperit. Per això els qui pregunten «cap on va Bandera» podem contestar-los-hi amb la fe posada en l'esdevenidor del nostre poble, que els opui hem aïçat Bandera anem endavant portats pel mes pur del patriotisme i fonamentant-nos en la més estricta de les honestedats.

Consideracions Sobre "LO SOCIAL"

El govern espanyol, fa públiques de tant en tant unes preteses estadístiques amb les quals intenta demostrar que el cost de la vida en relació a l'any 1936 ha augmentat d'una manera proporcionada i normal i que per tant la classe obrera encara ha sortit beneficiada amb plusos de retribució de vida cara, subsidis familiars i altres realitzacions de la «revolució desde arriba», que el règim franquista fa servir endebades de mirallet per atraure's les masses treballadores del país.

El conjunt de totes aquestes reformes, pràcticament inútils, ve representat en frase franquista amb la designació de «lo social».

Eus aci un dels tòpics més mimats del règim. El concepte, és omnicomprensiu i deixa marge a totes les boirositats e interpretacions. L'orientació de «lo social» —ens diuen— comença amb l'exercici de la caritat per part dels poderosos quant en realitat veiem els poderosos, però no la seva caritat; floreix en fraternitat del poble sota el guiatge de les jerarquies religioses, però aquestes jerarquies limiten llur comesa a les pastorals on defensen el present règim oprimir; i es realitza en la commnió de tots els ciutadans en el sacrifici, quant només es tracta del sacrifici de les classes humils.

Una cosa és real i certa: la depauperació dels estaments treballadors i de la petita menestralia, en contrast amb el luxe estrident i immoral dels especuladors protegits oficialment. Hom esmenta casos de fortunes imdressionants, acumulades del 39 ençà, exemples que la «vox populi» barcelonina personalitza en el «cas Muñoz», els germans propietaris dels magatzems «El Aguilá», com un dels moltíssims que s'han produït. I mentre una minoria audaç i sense escrúpols viu una vida de disbauxa continuada, amb refinaments propis de totes les èpoques de decadència, la gran massa del país, la classe obrera especialment, arriba al límit de la desesperació econòmica.

L'incompetència i l'immoralitat més desenfrenades presideixen la marxa dels afers públics i privats. L'abús per part d'uns dirigents irresponsables que han multi-

plicat desconsideradament les exaccions fiscals ha portat com a contrapartida que es generalitzés la falsetat en les declaracions tributàries. Un comerciant, un industrial que volgués mantenir-se dintre la llei, arruïnaria el seu comerç o la seva indústria; per tal d'evitar-ho s'amaguens els beneficis, es falsifiquen les contabilitats i es carreguen els preus de la mercaderia; es realitzen les operacions al comptat i no s'estenen factures i si s'en fan, s'hi consigna el preu oficial. El risc d'una sanció econòmica queda cobert amb el percentatge d'augment i amb la generositat oportuna envers els funcionaris propicis a totes les corrupcions que controlen les Fiscals de Taxes, Juntas Reguladores de preus, Sindicats Verticals i altres organismes inútils i nocius a la vida econòmica que el general Franco manté com a exèrcit civil de reserva. La monstruosa organització burocràtica és com una volada de corbs damunt el cadàver de la Nació.

Resultat d'aquesta política sense política, d'aquesta administració sense moral, és l'encariment progressiu del cost de vida. El país de «les lleis més avançades del món» és el que manté el racionament més baix de tot Europa. Una propaganda iniqua i descastada preten donar la sensació de cara a l'exterior, dels molts productes que es poden adquirir lliurement, sense precisar que els poden només les classes benestants, no pas les famílies obreres que coneixen llur existència teòrica en els aparadors. O és que un obrer que guanya dotze o catorze pessetes —i són la majoria— pot adquirir patates a 5 i 6 pessetes el quilo, ous a 5 duros la dotzena, i barretes de pa de tercera a 2'25?

Els funcionaris adictes al règim o els militars es que saben alguna cosa de les angúnies que passen les famílies obreres condemnades a la desnutrició i a la tuberculosi?

El treballador està junyit a vuit hores de jornada corporal o intel·lectual sabent que el seu esforç no podrà salvar el desnivell econòmic a que l'han portat els que li prometien ridícules grandesses imperials.

Per a il·lustrar el que diem exposem a continuació unes dades, per desgràcia prou conegudes de tots.

CORRELACIO DEL COST DE VIDA

	Anys 1936	1946
Sou mitjà d'un obrer o empleat	10 pts.	18
Pa	0'70	14
Patates	0'25	5
Ous	3'50	24
Carn	7'00	30
Oli	2'00	18
Llet	0'70	3
Arròs	1'25	16
Mongetes	1'80	12
Unes sabates corrents	26'00	90

Aquest és el resultat de la traïció consumada el 19 de Juliol del 36, per aquells que s'alçaren contra la República a la qual havien jurat fidelitat. Un milió de famílies els maleeix. Les ambicions d'una casta militar, el ressentiment d'unes fraccions polítiques rebutjades electoralment pel país, ens portaren a una guerra civil atjada i recolzada per les potències totalitàries. Els militars espanyols, deixant-se portar pel seu patriotisme, lliuraren Espanya a les potències de l'Eix per a que servis de conillet d'Índies per tal d'experimentar l'eficàcia dels armaments i dels mètodes d'extermini que aquelles potències calculaven emprar en la batalla contra els pobles democràtics i lliures.